

„Гладенъ ли си? Казвай, братко!
Ида да си хапнешъ сладко.
Яжъ ме, па какво остане,
мѣсто другиму да хване.“
Сиромахътъ чу, погледна,
па не вѣрва питка медна.
Тя го моли и говори,
той се чуди що да стори.
— Ехъ, добре дошла тогава!
Господъ добринитъ дава.
Съ думи кротки и благи
нали той при менъ те прати?
Нѣмахъ счупена парица,
нито залъкъ, ни трошица,
и се чудѣхъ и се маехъ,
що да сторя — самъ не знаехъ.
Ще те счупя на полвина

съ нея, питке, день ще мина.
Като има за децата,
леко ми е на душата.
Нищо питката не рече
и отново се затече.
Ала ето че въ полето
срещна сиротинче клето.
То отчупи четвъртинка,
на полвината полвинка,
та отъ нея два дни яде
и на други бедни даде.
Нищо питката не рече,
пакъ съсъ радостъ се затече,
по горички и поляни
сиромаситъ да храни.
Най-подире спрѣ трохичка,
и я клѣвна Божа птичка.

И. Стубель

ПЪРВИ ЛОВЪ

Не зная колко голѣмъ бѣхъ
тогава, когато се случи това.
Помня само, че още не хо-
дѣхъ на училище.

Всѣка сутринъ баща ми оти-
ваше на работа. Той вѣрвѣше
бавно, бавно и пушеше зами-
сленъ. Никога не бързаше и